

Arrest

nr. 335 960 van 13 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 november 2025 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 5 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 mei 2025 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de visumdatabase bleek dat aan verzoeker op 6 april 2025 een Duits visum werd verstrekt en dat hij daarmee de Dublinzone inreisde.

1.3. Op 6 juni 2025 verzocht de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de Duitse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het

Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) over te nemen.

1.4. De Duitse autoriteiten stemden op 12 juni 2025 in met deze overname op grond van artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 23 juni 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.6. Verzoeker werd op 4 november 2025 geïnterpelleerd door de politie van Oudenaarde. Omdat werd vastgesteld dat hij geen gevolg had gegeven aan het overdrachtsbesluit, trof de gemachtigde van de minister op 5 november 2025 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : M.(...)

voornaam : M.(...) T.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 12.06.2025, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 24.06.2025, met een termijn van 10 dagen. Het op 17.07.2025 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23.06.2025.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 04.11.2025 geen andere elementen aan. Dhr. M.(...) verklaart immers nogmaals dat hij graag in België wenst te blijven in plaats van terug te keren naar Duitsland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Verder verklaart dhr. M.(...) tijdens zijn hoorrecht dd. 04.11.2025 oor- en tandproblemen te hebben. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat beter medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een

schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23.06.2025.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 04.11.2025 geen andere elementen aan. De betrokkene verklaart immers opnieuw dat hij geen familieleden, partner noch kinderen heeft die in België of een andere EU lidstaat verblijven. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

M.(...) M.(...) T.(...) °(...) van Ethiopische nationaliteit

M.(...) M.(...) T.(...) °(...) van Ethiopische nationaliteit

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 23.06.2025 die hem de dag nadien betekend werd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het op 17.07.2025 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

Dhr. M.(...) er ten eerste niet van terugdeinst om de overheidsinstanties te misleiden door gebruik te maken van een valse identiteiten, waaronder "M.(...) M.(...) T.(...) °(...) van Ethiopische nationaliteit". Daarenboven heeft de betrokkene ervoor gekozen om geen gevolg te geven aan zijn overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) dat hem betekend werd op 24.06.2025. Het beroep hertegen dat nog hangende is bij de RvV heeft tevens geen schorsende werking.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, M. E.(...), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Vlaamse Ardennen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas,

de betrokkene, M.(...), M.(...) T.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 05.11.2025.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, thans de tweede bestreden beslissing, staat op grond van voormeld artikel 71,

eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Het verzoekschrift bevat geen uiteenzetting betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker op 5 november 2025 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas met het oog op zijn overdracht aan Duitsland.

Omwille van de vasthouding van verzoeker en het gegeven dat zijn overdracht aan Duistland reeds op 17 november 2025 n het vooruitzicht wordt gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/5, §4, tweede lid en de artikelen 74/22 tot 74/28 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht (*audi et alteram partem*) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“5.1. Algemeen gebrekkige motivering in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet en recht op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel

1. De bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet, dat als volgt stelt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker zich niet gehouden heeft aan de termijn voor vrijwillige terugkeer van de bijlage 26quater van 23 juli 2025, die hem op 24 juli 2025 werd betekend met een terugkeertermijn van 10 dagen.

Verder beoordeelt de bestreden beslissing op nogal stereotiepe, beknopte en beperkte wijze de mogelijke risico's op schending van de artikelen 3 en 8 EVRM. Hoewel een schending van artikel 8 niet aangevoerd werd, zal een risico op schending van artikel 3 EVRM wel aangevoerd worden in onderhavig

verzoekschrift (zie *infra*).

De bestreden beslissing motiveert geenszins afdoende op basis van welke motieven het oordeelt dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk geacht wordt dat verzoeker zonder verwijl naar de grens teruggeleid dient te worden. Verwerende partij meent in de bestreden beslissing louter dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht is “om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden”.

De bestreden beslissing is uitsluitend gemotiveerd op basis van het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeertermijn van 10 dagen die hem middels de bijlage 26quater van 23 juli 2025 werd gegeven en rechtvaardigt met geen enkele andere reden de volstreekte noodzakelijkheid voor deze onverwijldte terugleiding.

Dit staat in schril contrast met het uitzonderlijke karakter van de vrijheidsberoving en de objectieve rechtvaardiging die hieraan ten grondslag dient te liggen en is, boven alles, niet gerechtvaardigd in het licht van de omstandigheden waarin onmiddellijk tot gedwongen terugleiding wordt overgegaan zonder ook maar op enige wijze andere, minder dwingende maatregelen toe te passen of te onderzoeken. Verwerende partij toont met het enige motief dat verzoeker niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan zijn de bijlage 26quater aldus niet aan dat een gedwongen terugleiding volstrekt noodzakelijk is in het licht van de huidige omstandigheden.

Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat de artikelen 74/22 tot en met 74/28 van de Vreemdelingenwet onder Titel IIIsexies. Verplichtingen van de vreemdeling in het kader van de overdracht, de terugdrijving, de terugkeer of de verwijdering verschillende bepalingen bevatten met betrekking tot de medewerkingsplicht, het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure en preventieve maatregelen en de minder dwingende maatregelen voor vasthouding in dergelijk geval.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen van deze bepalingen heeft toegepast en zonder gerechtvaardigde reden heeft geoordeeld dat verzoeker onverwijld dient teruggeleid te worden, uitstluitend op basis van de vaststelling dat hij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bijlage 26quater – waartegen een beroep werd ingesteld dat weliswaar geen schorsende werking kent, maar voor verzoeker wel het motief vormt voor het feit dat hij hier in de huidige stand van zaken geen vrijwillige uitvoering aan kon geven in het licht van zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zie *infra*.

Zo toont verwerende partij niet aan dat verzoeker geen medewerking heeft verleend in het kader van een “aanklampend begeleidingstraject” in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft verzoeker aan de medewerkingsplicht cf. artikel 74/22, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voldaan, door het adres van zijn effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop hij bereikt kan worden, mee te delen.

Artikel 74/22, §1 bepaalt met name:

“§ 1. Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:

1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden;

4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren

van de maatregel;

9° het verzenden aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.”

Daarnaast werd verzoeker nooit uitgenodigd voor een individueel begeleidingstraject in toepassing van artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet vóór er tot de noodzaak van een gedwongen verwijdering in toepassing van de bestreden beslissing besloten werd, waardoor verwerende partij eveneens nalaat aan te tonen dat hij niet zou hebben meegewerkt in het kader van een aanklappend begeleidingstraject in toepassing van artikel 74/25 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsmaatregel met toepassing van de artikelen 51/5, § 4, eerste lid, of 51/5/1, § 2, eerste lid, zonder dat een vasthoudingsmaatregel of een minder dwingende maatregel voor vasthouding is opgelegd, kan worden uitgenodigd om een aanklappend begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure op te starten.

Het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure beoogt een geïndividualiseerde opvolging van de vreemdeling met het oog op zijn effectieve overdracht aan de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Dit begeleidingstraject omvat de volgende stappen:

1° het informeren en adviseren van de vreemdeling over zijn verblijfssituatie in België en, in voorkomend geval, over de beschikbare administratieve en juridische procedures;

2° het identificeren van de obstakels voor overdracht van de vreemdeling en het zoeken naar oplossingen om deze te verhelpen;

3° het plannen van opvolgingsgesprekken met de vreemdeling indien dit noodzakelijk is;

4° in voorkomend geval, het oproepen van de vreemdeling om hem te vragen dat hij de nodige stappen onderneemt om de voor zijn effectieve overdracht vereiste documenten te verkrijgen en voor te leggen.

Overeenkomstig artikel 74/22, § 2, tweede lid, wordt de vreemdeling tijdens de gesprekken in dit begeleidingstraject geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de specifieke acties die per stap in dit begeleidingstraject van hem worden gevraagd, alsook over de gevolgen van een weigering tot medewerking.

§ 2. Indien de vreemdeling niet meewerkt aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van de overdrachtsprocedure, wordt hij geacht te zijn ondergedoken, in toepassing van artikelen 51/5, § 6, of 51/5/1, § 4.”

Verzoeker kan aldus niet verweten worden geen medewerking aan dit begeleidingstraject verleend te hebben.

3. Daarnaast schendt verwerende partij met de onderhavige bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens eveneens het recht op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel, dat verwerende partij had moeten respecteren, gelet op het beroep van 17 juli 2025 dat tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd ingediend.

De huidige onderhavige beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet, tweede lid met het oog op de daadwerkelijke verwijdering van verzoeker van het grondgebied en overdracht naar Duitsland als verantwoordelijke lidstaat in uitvoering van een Dublin-overeenkomst op basis van de Dublin III-Verordening.

Artikel 27 Dublin III-Verordening bepaalt met betrekking tot het recht op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel het volgende:

“1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. (...)

3. Voor een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit bepalen de lidstaten in hun nationale recht dat:

a) het beroep of het bezwaar de betrokkene het recht verleent om in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar in de betrokken lidstaat te blijven, of

b) de overdracht automatisch wordt opgeschort en dat dergelijke opschorting verstrijkt na een bepaalde redelijke termijn, binnen welke een rechterlijke instantie na nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het verzoek een beslissing heeft genomen of een beroep of bezwaar

al dan niet opschortende werking heeft, of

c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een

beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd.
(...)"

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bevat een soortgelijke bepaling en stelt dat eenieder wiens door het EU-recht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, het recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte.

Door echter de onderhavige bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen en door dus geen rekening te houden met het ingediende beroep tegen de bijlage 26quater, die de basis vormt van de tenuitvoerlegging van onderhavige beslissing, miskent verwerende partij het recht op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel van verzoeker ex. artikel 27 Dublin III-Verordening en artikel 47 EU-Handvest.

4. Het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen de bijlage 26quater kent op zich geen schorsende werking van rechtswege, in toepassing van de Belgische nationale wetgeving, maar was voor verzoeker niettemin een gegrond motief om geen gevolg te geven aan de initiële termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen.

Uit deze omstandigheid afleiden dat het voor de effectieve overdracht noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, getuigt van kennelijk onzorgvuldig en onredelijk handelen en schendt de motiveringsplicht.

Enige ander uitlegging hieraan geven zou afbreuk doen aan de nuttige werking van een schorsings- en annulatieberoep en van het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte. Het feit dat er geen schorsende werking van rechtswege wordt toegekend, houdt niet in, of zou niet mogen inhouden, dat hiermee elke procedurele waarborg komt te vervallen en het handelen van verzoeker wordt aangewend als voorwendsel ter rechtvaardiging van een gedwongen tenuitvoerlegging van een administratieve beslissing, zoals in casu.

De bevoegde diensten van verwerende partij, met name de cel Dublin en de dienst ICAM, werden hier bovendien van op de hoogte gebracht, waarbij duidelijk benadrukt werd dat verzoeker, in de toenmalige stand van zaken, niet kon instemmen met een vrijwillige terugkeer zolang Uw Raad zich niet over het beroep tegen de bijlage 26quater had uitgesproken, gelet op het respect voor het recht op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel.

Hoewel dus een, naar Belgisch recht weliswaar niet-schorsend, beroep werd ingediend tegen deze bijlage 26quater en tegen de beslissing tot verlenging van de Dublin-overdrachtstermijn, had verwerende partij in de huidige bestreden beslissing wel moeten motiveren waarom het van mening was dat het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk werd geacht dat een beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen, rekening houdend met het beroep waarin verzoeker grieven aanhaalt op basis waarvan het van mening is dat deze beslissing geschorst en nietigverklaard dient te worden.

Door louter te verwijzen naar het niet-respecteren van de termijn van vrijwillig vertrek en het feit dat verzoeker zijn belangen kan laten waarnemen door zijn raadsheer, motiveert verwerende partij niet afdoende op wettige wijze in welke mate de terugleiding naar de grens dringend, noodzakelijk en gerechtvaardigd is in het licht van de omstandigheden van het geval.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan dus niet afgeleid worden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle juridische en feitelijke overwegingen van het dossier.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat verwerende partij voorafgaand aan de afgifte van de bestreden beslissing niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan en aldus, bij het nemen van deze beslissing, geen rekening heeft gehouden met alle pertinente gegevens die verzoekers situatie kenmerken.

5. Ten overvloede, hoewel dit niet het voorwerp uitmaakt van de thans bestreden beslissing tot terugleiding, werd in de beslissing tot vasthouding gesteld dat verzoeker van meerdere identiteiten gebruik gemaakt zou hebben. Hoewel dit dus geen onderdeel vormt van de motivering van de huidige bestreden beslissing en deze vaststelling, gelet op het gebrek aan motivering hieromtrent, geenszins de basis vormt van de noodzaak om de effectieve overdracht te waarborgen, wenst verzoeker hierbij op te merken dat hij wel degelijk de Eritrese nationaliteit heeft (stuk 7).

In ieder geval is enig verweer hieromtrent niet-ontvankelijk bij gebrek aan motivering in de bestreden beslissing en dus bij gebrek aan motivering hieromtrent,

5.2. Schending van artikel 3 EVRM, artikel 4 EU-Handvest en artikel 3(2) Dublin III-Verordening

De bestreden beslissing meent vervolgens dat het onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM met betrekking tot de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds gedaan werd in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 23 juni 2025 en dat verzoeker geen enkel ander element heeft doen laten gelden.

Opnieuw schendt verwerende partij met de bestreden beslissing de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht door bij deze beoordeling geen rekening te houden met en dus geen beoordeling te voeren van de in het beroep van 17 juli 2025 (stuk 3) aangevoerde grieven afgeleid uit een schending van artikel 3 EVRM (artikel 4 EU-Handvest) en artikel 3(2) Dublin III-Verordening.

Daarnaast schendt verwerende partij met de bestreden beslissing zelf artikel 3 EVRM (artikel 4 EU-Handvest) en artikel 3(2) Dublin III-Verordening, doordat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat verzoeker in Duitsland een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 3(2) Dublin III-Verordening, zoals ook in het beroep tegen de bijlage 26quater aangevoerd werd.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling moet, volgens het EHRM, worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust dan ook op de verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.¹

In het beroep dat hangende is bij Uw Raad tegen de bijlage 26quater heeft verzoeker een geheel van verontrustende algemene informatie aangetoond over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Duitsland, in het bijzonder gelet op de situatie in Duitsland en, in het licht van de gewijzigde situatie en de evolutie in zijn situatie vandaag, ook zijn medische toestand zoals aangetoond met verschillende medische attesten (stuk 6).

Verzoeker wijst op het arrest H.A. tegen België van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C-194/19) van 15 april 2021. In dit arrest oordeelde het Hof dat er rekening moet kunnen gehouden worden met elementen die dateren van na het nemen van de bijlage 26quater teneinde een toereikende rechterlijke bescherming te verzekeren.

Het Hof vereist dus een ex nunc onderzoek, dat inhoudt dat er rekening gehouden moet worden met gegevens die worden bijgebracht na het nemen van de bestreden beslissing.

Uw Raad mag bijgevolg rekening houden met de bijkomende verklaringen die verzoeker aflegt in de twee beroepen die bij Uw Raad hangend zijn over het risico van schending van artikel 3 bij terugkeer in Duitsland, waardoor verwerende partij geacht wordt hiervan op de hoogte te zijn en hier rekening mee had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non in casu.

Er moet ook op worden aangedrongen dat aan de verzoeker slechts de stereotiepe, standaardvraag werd voorgelegd, waarop hij niettemin en in ieder geval de essentie heeft uiteengezet van zijn bezwaar tegen een terugkeer naar Duitsland.

Verzoeker kan gelet op deze omstandigheden aldus niet verweten worden hier te algemeen over geweest te zijn of onvoldoende details over afgelegd te hebben, daar de procedure hem hiertoe eenvoudigweg niet eens de kans heeft geboden en hij niettemin de essentie van zijn bezwaar heeft duidelijk gemaakt.

Verwerende partij had hier grondiger en diepgaander onderzoek naar moeten voeren, zeker gezien de haar bekende landeninformatie en de medische situatie van verzoeker.

Door verzoeker hier dus niet verder over te horen en hier geen grondiger onderzoek naar te voeren, in strijd met de procedurele verplichtingen die het EHRM ex. artikel 3 EVRM oplegt aan de Lidstaten schendt verwerende partij ook de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden teneinde zijn grieven uiteen te zetten die door verwerende partij in overweging genomen hadden moeten worden, quod non in casu, zeker gezien de risico's die bevestigd worden door algemene landeninformatie met betrekking tot Duitsland, zoals hierna zal blijken.

1. De opvangomstandigheden in Duitsland

Zowel in 2024 als in 2025 werd door het AIDA-rapport voor Duitsland de schrijnende situatie waarin mensen terechtkomen in de initiële opvangcentra vastgesteld. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing een zeer selectieve lezing maakt van het rapport.

Er moet worden herinnerd aan het voorschrift van artikel 17, leden 1 en 2, van Richtlijn 2012/33/EU van het Europees Parlement en de Raad, waarin wordt bepaald dat (verzoeker benadrukt) :

« 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt ».

In overweging nr. 18 van dezelfde Richtlijn 2013/33 staan overigens de volgende woorden (verzoeker benadrukt):

“Verzoekers in bewaring moeten worden behandeld met volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid en hun opvang moet zijn toegesneden op de behoeften van verzoekers in die situatie”.

Overigens is deze interpretatie bevestigd en geharmoniseerd door het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-233/18 van 12 november 2019, waarin wordt geoordeeld dat (verzoeker benadrukt):

« 46. Wat meer in het bijzonder het vereiste van het behoud van een waardige levensstandaard betreft, blijkt uit overweging 35 van richtlijn 2013/33 dat deze richtlijn tot doel heeft te waarborgen dat de menselijke waardigheid ten volle wordt geëerbiedigd alsook te bevorderen dat onder meer artikel 1 van het Handvest van de grondrechten wordt toegepast, en dat zij dienovereenkomstig dient te worden uitgevoerd. In dit verband vereist de eerbiediging van de menselijke waardigheid als bedoeld in dit artikel dat de betrokkene niet in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terechtkomt waardoor hij niet in staat zou zijn om te

voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen, hetgeen zijn fysieke of mentale gezondheid zou schaden dan wel hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak) ».

Zelfs indien verzoeker bij zijn terugkeer toegang zou krijgen tot het opvangsysteem, dient er een systematische beschrijving te worden gegeven van de systeemfouten die daarin worden vastgesteld. De leefomstandigheden in veel initiële opvangcentra worden bekritiseerd vanwege de verlengde verplichte verblijfsduur en de overbevolking als gevolg van conflicten in Oekraïne en Afghanistan. Kleine, middelgrote en grote steden hebben moeite om nieuwe asielzoekers te huisvesten. De bezettingsgraad van opvangfaciliteiten is hoog, met percentages tot 97% in Berlijn en Hamburg. Lokale overheden, staatsoverheden en federale overheden geven elkaar de schuld van tekortkomingen in de opvang. Financiële en huisvestingsmiddelen zijn ontoereikend volgens lokale autoriteiten, die de deelstaten vragen om meer opvangplaatsen vrij te maken. Deelstaten dringen op hun beurt bij de federale regering aan om hun inspanningen te versterken en een coördinerende rol op zich te nemen. Er is onenigheid over de beschikbaarheid van federale eigendommen voor accommodatie, met slechts een klein deel geschikt voor direct gebruik:

“The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. Throughout 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, 1218 as well as middle size municipalities like Augsburg in Bavaria¹²¹⁹ and Aachen in North Rhine-Westphalia¹²²⁰ but also big municipalities like Berlin¹²²¹ and Hamburg¹²²² faced difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023. 1223 Despite the decrease in the number of asylum applications, occupancy rates remain high in these cities in 2024/early 2025. In Berlin, at the beginning of 2025, a total of 41,369 people were accommodated by the State Office for Refugee Affairs (LAF) (January 2024: 39,861 people). Of these, 33,530 people live in state-owned accommodations, 4,670 people are temporarily housed in the two arrival centres, and 3,169 people are staying in hostels and hotels. There are 3,907 available places, 2,554 of which are in Tegel. 1224 At the beginning of 2025, the occupancy rate thus lay at 91.37 % in Berlin. In Hamburg, the occupancy rate is approximately 95.09 %. 1225 In other parts of Germany, the situation seems to be improving, with occupancy rates dropping significantly in most other Federal States.¹²²⁶ According to the administration of Berlin, the city will increase its net capacity of accommodation by 2,000 in 2025, and another 4,400 in 2026.¹²²⁷ In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions.¹²²⁸ However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, was the usage of sport halls.¹²²⁹ In Thuringia, occupancy has since decreased. Whereas a year ago almost all places were occupied (97 %), in December 2024 every third bed was free (64 % occupancy).¹²³⁰ Municipalities in North Rhine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers.¹²³¹ Although this practice was very costly, it was preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers,¹²³² they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties.¹²³³ The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role.¹²³⁴ After months of discussion, the Federal government and the Federal States agreed in November 2023 – in addition to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government¹²³⁵ (see also Housing). The new model provides a fixed payment of €7,500 per first-time asylum applicant, which many Federal States and municipalities argue does not adequately reflect their rising costs.¹²³⁶ This has led to continued tensions between the different levels of government regarding funding responsibilities.” (AIDA 2024 update, p. 177-178)

Ondanks een dalend aantal nieuwe verzoeker, wordt er nog steeds een achteruitgang van de opvangomstandigheden gerapporteerd, met een gebrek aan privacy en hygiëne, een ernstige beperking van de persoonlijke ruimte, niet-functionele sanitaire voorzieningen en verwarmingssystemen, aanwezigheid van ratten in sommige opvangcentra, slechte geuren en een gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg en tot sociale hulpverlening als gevolg:

“Despite the slowly decreasing numbers of arrivals in the past year, the authorities continue to feel overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.¹²³⁷

Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who have been allocated to Berlin under the “Königsteiner Schlüssel” to live in private accommodations since the end of January 2023.¹²³⁸ In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update).¹²³⁹ One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m² available for themselves.¹²⁴⁰ Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of nonfunctional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere.¹²⁴¹ Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary, and local authorities have organised lightweight building constructions, originally intended for use until mid-2024¹²⁴² but since extended until mid-2026.¹²⁴³ Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.¹²⁴⁴” (AIDA 2024 Update, p. 178-179)

Verzoeker zal verplicht worden om in een aanmeldcentrum te verblijven, nadat hij Duitsland verlaten heeft en zou moeten terugkeren:

“In terms of the asylum procedure, the law does not distinguish between situations in which the applicant has left Germany following a negative decision and situations where they remained on the territory. Differences exist regarding reception however: all subsequent applications have to be lodged in the BAMF branch office which was responsible for the first application, but persons who have left and re-entered Germany are subject to the regular distribution procedure and are obliged to stay in initial reception centres (see Making and registering the application),⁸³³ whereas applicants who stayed in Germany and who are no longer required to stay in an initial reception centre usually do not have to go back to an initial reception centre for the duration of the procedure, unless their subsequent applications are dealt with in the ‘accelerated procedure’, but this type of procedure is only applied in a few branch offices of the BAMF (see Accelerated procedure).⁸³⁴” (AIDA 2024 Update, p. 126 – eigen onderlijning)

Overbevolking in dergelijke aanmeldcentra echter veroorzaakt ernstige vertragingen bij registratie en conflicten door gebrek aan privacy:

“In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration,¹²⁴⁵ lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00pm.¹²⁴⁶ A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin.¹²⁴⁷ In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and non-trained security personnel.¹²⁴⁸ The backlog of registrations all over Germany was supposedly caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.¹²⁴⁹ To expedite the processing of these applications and enhance the Central Register of Foreign Nationals, the Federal Government allocated an additional €300 million to the Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) and the Federal Administrative Office.¹²⁵⁰ However, reports of overloads in certain regions continued in 2024. For instance, the mayor of Bad Griesbach in Bavaria refused to register additional migrants, citing overburdened schools and kindergartens, and criticised the unequal distribution of migrants in the region.¹²⁵¹” (AIDA 2024 Update, p. 179 – Eigen onderlijning)

Een NGO beschreef de leefomstandigheden in één van de faciliteiten in het verleden als ‘morbide’ en concludeerde dat behandeling, met name van personen met psychische stoornissen, onmogelijk was in dergelijke omstandigheden. Onvoldoende bescherming tegen aanvallen, gebrek aan privacy en nachtelijke verstoringen zorgden voor een gebrek aan mentale stabilisatie van verzoekers om internationale bescherming in de faciliteit en de NGO was niet langer in staat om verantwoordelijkheid te dragen voor de geestelijke gezondheid van haar patiënten. Bovendien beweert de organisatie dat er geen systeem was voor de identificatie van kwetsbare personen in het opvangcentrum:

“The NGO ‘Ärzte der Welt’ (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be

terminated. The NGO described living conditions in the facility as 'morbid' and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients.

Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility.¹²⁵⁵ (AIDA 2024 Update, p. 179-180)

Ook na de periode in een aanmeldcentrum, waarna verzoekers verondersteld worden naar grote collectieve centra gestuurd te worden, riskeert verzoeker er in erbarmelijke en slechte leefomstandigheden terecht te komen. Ook in deze collectieve opvang worden er namelijk nietconforme leefomstandigheden vastgesteld die de fysieke integriteit van verzoeker dreigen aan te tasten:

"Following the initial reception period, asylum seekers are supposed to be sent to a collective accommodation centre within the same Federal State. (...)

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations).¹²⁵⁷ Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as 'camps' by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.¹²⁵⁸

Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.¹²⁵⁹ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.¹²⁶⁰ In Lower-Saxony for example, one protection seeker reports that the food was insufficient and inadequate especially for his special needs due to his cancer disease.¹²⁶¹ In one accommodation centre in Rhineland-Palatinate it has further been reported that the lightweight construction of the accommodation centre alongside with the asphalted surrounding without any shadow in summer the accommodation centre becomes nearly uninhabitably warm.¹²⁶² (...)

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. However, there is currently a lack of volunteers, which on top often feel left alone with their work.¹²⁶⁷ (AIDA 2024 Update, p. 180-181 – eigen onderlijning)

Naast de algemene slechte levensomstandigheden, worden er ook veiligheidsproblemen vastgesteld, waarbij de fysieke veiligheid van verzoekers ook een bezorgdheid is. Het gaat hierbij om een ernstige en zorgwekkende ontwikkeling, gemotiveerd op grond van racistische motieven en het 'normale' niveau van weerbaarheid tegen racisme, discriminatie en uitsluiting (cf. het discours dat de verwerende partij hanteert) ver overschrijdt en de fysieke veiligheid en integriteit aantast, anders dan 'louter' racistische verwensingen, (in)directe discriminatie of sociale uitsluiting beogen:

"In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. Since 2020, the number of attacks on refugees and asylum seeker accommodations has been increasing.¹²⁶⁸ Although the number of attacks on accommodation centres had slightly lowered in 2023,¹²⁶⁹ in 2024, authorities recorded 218 politically motivated attacks against refugee and asylum seeker accommodations.¹²⁷⁰ This marked a 22% rise compared to previous years.

Among these, 28 attacks were classified as violent, including aggravated assaults and arson. Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.¹²⁷¹ Furthermore, there were 1,905 recorded attacks against migrants away from accommodation centres in 2024, including 237 classified as violent. This number is still preliminary at the time of writing of this report (March 2025) and is expected to continue to rise, as numerous records from the fourth quarter are likely to be submitted later. In 2023, the number of politically motivated crimes against refugees in the third quarter tripled retrospectively due to late reports, with a final number of 2,450 recorded criminal offences. Xenophobic sentiments have further increased following a deadly Christmas market attack in Magdeburg on December 20, 2024, as well as four other violent attacks in 2024. ¹²⁷² These attacks have led to the further stigmatisation of migrants in public debate, and the topic of migration dominated the election campaign in the beginning of 2025.¹²⁷³ By the end of January 2025, the Ministry of the Interior recorded 20 criminal incidents related to the attack in Magdeburg and involving individuals without German citizenship, most of them in the city itself. ¹²⁷⁴ (AIDA 2024 Update, p. 181-182 – eigen onderlijning)

Uit dergelijke cijfers en evoluties kan alleen maar afgeleid worden dat het publieke debat en de maatschappelijke visie op asielzoekers, vluchtelingen, vreemdelingen en migranten zodanig zijn gepolariseerd dat het een zorgwekkend groot aantal fysieke aanvallen op deze personen tot gevolg heeft en hen nog meer kwetsbaar maakt dan ze al zijn. Het gaat om geweld gebaseerd op racistische motieven. Hoezeer het publiek debat in België ook aan het gepolariseerd geraken is, dergelijk geweld is

hier vooralsnog een marginaal verschijnsel.

Om dit aan te pakken, hebben de meeste deelstaten mechanismen voor bescherming tegen het geweld ontwikkeld en introduceerde het Federale Ministerie voor Familie, Senioren, Vrouwen en Jeugd in 2019 een monitoring- en evaluatieprogramma. Ondanks deze maatregelen blijven verzoekers om internationale bescherming melding maken van gewelddadige en/of racistische intimidatie door beveiligingspersoneel. Daarom roepen Vluchtelingenraden op tot een effectievere uitvoering van beschermingsprogramma's, minimale normen voor gezondheidszorg voor kwetsbare groepen en het afschaffen van grote collectieve accommodatiecentra:

"In many accommodation facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children.1275 To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years.1276 Additionally, the Federal Ministry for Family, Seniors, Women and Youth introduced in 2019 a monitoring and evaluating programme which serves to develop common standards for violence protection concepts.1277 Despite the introduced violence protection concepts, protection seekers continue to report violent and/or racial harassment from security personnel. Refugee Councils from several Federal states therefore call for a more effective implementation of the protection programmes, minimum standards for health care especially for vulnerable groups and the abandonment of big collective accommodation centres.1278." (AIDA 2024 Update, p. 182)

De meeste opvangcentra zijn omheind, wat bijdraagt aan het gevoel dat verzoekers om internationale bescherming ongewenst zijn en enkel in grootschalige, weinig aangepaste collectieve opvang terecht kunnen en de toegang tot de 'normale' wereld liefst zoveel mogelijk beperkt wordt:

"Fences are used around premises, particularly for large-scale centres, former industrial buildings or former army barracks." (AIDA 2024 Update, p. 182)

2. Gebrek aan adequate gezondheidszorg

Zowel de omstandigheden in de opvangcentra, als nieuwe wetswijzigingen leiden tot een verslechtering inzake toegang tot adequate gezondheidszorg. Daarbij dient benadrukt te worden dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ op 2 juni 2025 verklaarde gezondheidsproblemen te hebben, met name oorproblemen en meer bepaald problemen met zijn trommelvlies (p. 13).

In het kader van onderhavig verzoekschrift legt verzoeker bovendien nog andere medische attesten voor die aantonen dat hij inderdaad op regelmatige basis medische hulpverlening nodig heeft (stuk 6). Verwerende partij verwijst in diens beslissing naar de toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers, die gewaarborgd wordt in de Duitse nationale wetgeving. Zij erkennen daarbij dat de wet de gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn". Aanvullende prestaties kunnen toegekend worden 'indien zij in een individueel geval onontbeerlijk zijn om de gezondheid te waarborgen'.

Critici uiten echter commentaar op deze nieuwe wetswijziging, die de adequate toegang tot gezondheidszorg van asielzoekers zou hypothekeren. In het bijzonder uiten zij bezorgdheid voor mensen met psychische problemen, zoals verzoeker, die buiten de toegang zouden vallen. De aanvraag tot aanvullende prestaties is een zeer lang en bureaucratisch proces. Hierdoor ligt de gezondheidszorg voor asielzoekers de facto onder het wettelijk minimum dat in de Duitse wet bepaald werd om een menswaardig bestaan te verzekeren. Verschillende VN Comité's, waaronder het Comité inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie vroegen Duitsland om dit beleid te herzien:

"In January, 2024, Germany's centre-left Government tightened asylum policies to facilitate deportations. The new law entails different measures, including longer detention periods and more possibilities for authorities to search the accommodations of asylum seekers and their families. Civil society actors deem the new law inhumane and unlawful and have identified it as a severe threat to asylum seekers' rights to personal safety and access to health care.

In addition to facilitating deportations, the law defines that the period in which asylum seekers—many of whom have fled war and torture—are only entitled to reduced social benefits is doubled from 18 months to 3 years. During this time, asylum seekers are only entitled to treatment for acute illness and pain, perinatal care, and immunisations. Other health care (eg, for mental health or chronic illness) often needs to be applied for in a lengthy and bureaucratic process. Asylum seekers' legal entitlement to health care is below the set level of health services that is defined as necessary in Germany's social code (SGB V, 12[1]).

(SGB V, 12[1]). This legal change will possibly affect refugees' health in different ways.

Discriminatory and restrictive integration and health policies can lead to social exclusion, which in turn negatively affects health outcomes.1–3 The unpredictability of home invasions and limbo of not knowing when one might be targeted, deported, or granted asylum can also affect coping ability leading to conditions including depression, psychotic symptoms, anxiety, decreased cognitive abilities, and somatic symptoms.4 Mental health and wellbeing continue to worsen without timely intervention and this increases likelihood of comorbidities, such as coronary problems.

Overall, restrictive health-care access leads to lower utilisation of health care services, more under-diagnosis, missed prevention opportunities, worse long-term health outcomes for

refugees, and fewer chances of being integrated into society.^{3,5} This exclusionary process negatively affects health equality and health equity.^{1,6} Moreover, restricting entitlements to health care is proven to increase health spending.⁵ The decision to double the waiting time for legal entitlement to standard health care is likely to aggravate these cascading health, social, and economic effects.

The new law also contradicts existing rulings regarding constitutional and human rights. In 2012, the German Constitutional Court ruled that reduced social benefits for asylum seekers are only justified when an actual difference in need is proven. Just 1 month before the passing of the new law, the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination expressed concern that “access to health care for asylum-seekers is restricted [...] for the first 18 months” and—like other UN committees—called on Germany to eliminate these restrictions.

The current legislation responds to populist logics that frame health-care access as a pull factor for migration, even though this notion has long been debunked. With the passing of the new law, the German Government chooses to actively ignore a steadily growing body of public health evidence,^{2,3,5,6} their constitutional and human rights obligations, and demands of front-line staff and civil society actors.”⁴

3. Racisme en geweld ten aanzien van migranten

Zoals eerder gesteld, moet er ook rekening gehouden worden met een algemeen repressiever klimaat ten aanzien van Vluchtelingen, zowel bij de Duitse overheid als bij de bevolking.

De media rapporteert over een verandering in de attitude ten aanzien van nieuwkomers.⁵ In een recent onderzoek naar racisme in Duitsland antwoordde 1/5e dat zij reeds te maken kregen met racisme. 90% Erkende racisme in de Duitse samenleving en 50% stelt dat zij in een racistische samenleving wonen.⁶ Zo hebben in 2022 een record aantal personen zich gemeld bij het Federaal Antidiscriminatieagentschap (ADS). In vergelijking met het jaar voordien zijn de meldingen met 14 percent gestegen en in vergelijking met 2019 is het aantal meldingen verdubbeld. ⁷

De Federale Commissaris voor antidiscriminatie uit haar bezorgdheid over de toenemende vijandigheid en haatmisdrijven in Duitsland. Zo steeg het aantal haatmisdrijven in 2022 met 9,7 procent. Er wordt "met grote bezorgdheid waargenomen dat wrok in toenemende mate weer wordt aangewakkerd in verkiezingscampagnes en mediadebatten en dat groepsgerelateerde vijandschap schaamteloos wordt geuit in sociale media", zeiden ze in een gezamenlijke verklaring:

"Im schlimmsten Fall mündeten diese in extremistischen und terroristischen Anschlägen", warnen die insgesamt zehn Beauftragten. Oft gehe es bei Hass und Ressentiments gegen Geflüchtete, gegen Juden und Muslime, gegen Sinti und Roma, Frauen, Menschen mit Behinderungen, gegen queere Menschen und andere. "Das schadet unserer Demokratie", heißt es weiter in der Erklärung."

eigen vertaling:

"In het ergste geval leiden die tot extremistische en terroristische aanslagen", waarschuwen de tien commissarissen. Haat en wrok zijn vaak gericht tegen vluchtelingen, joden en moslims, Sinti en Roma, vrouwen, mensen met een handicap, queer mensen en anderen. "Dit schaadt onze democratie", vervolgt de verklaring."

Ook Human Rights Watch uitte eerder haar bezorgdheid:

"Germany's rights record in 2023 was marked by a large increase in far-right motivated demonstrations as well as a rise in attacks against migrants, Jews, Muslims, Sinti, Roma, and lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) people, often constituting hate crimes."⁸

Ook de beschikbare informatie stelt dat verschillende overheidsactoren een dergelijke repressieve, racistische politiek onderschrijven en dat politieke partijen de haat verder aanwakkeren:

"While Germans welcomed asylum seekers with flowers, chocolates and toys when they first arrived in 2015, and many opened their homes to house Ukrainians in 2022, the mood toward new arrivals has profoundly changed since then.

"After two years of the (coronavirus) crisis, then the Ukraine war with its increasing prices for basically everything — heating, gas, also food — it's sometimes pretty tough to convince people that they have to share places and capacities with people who just arrived," Langenbach said.

Germany's far-right Alternative for Germany party, or AfD, has been successfully exploiting Germans' hardening attitudes toward migrants. Polling now puts it in second place nationally with around 21%, far above the 10.3% it won during the last federal election in 2021.

⁷ ZdfHeute, Beratungsanfragen zu Diskriminierung steigen, 27 juni 2023,

AfD's rise in the polls and the party leaders' relentless anti-migrant rhetoric, including calls to close Germany's borders to prevent migrants from entering, have put pressure on the national and state governments and other mainstream parties to toughen their approach toward migrants."⁹

Zo werden er recent verschillende wetten aangenomen die kaderen in de anti-migratie politiek en de verrechtsing van het discours:

"Germany is set to speed up the removal of failed asylum seekers, in a sign of how rising support for the far-right is prompting Chancellor Olaf Scholz's coalition to get tough on immigration. "It's

clear that we have to restrict irregular migration and to send back more quickly the people who have no right to stay,” said Steffen Hebestreit, Scholz’s spokesman. “It’s about consistency and speed.” Under new rules proposed on Wednesday, deportations will no longer have to be announced in advance, officials searching for deportees in shared accommodation will be allowed to enter other people’s rooms, and the amount of time a person can be kept in predeportation custody will be increased from 10 to 28 days.”¹⁰

De wet van januari 2024, die ook betrekking heeft op een beperking van gezondheidszorg, zoals hierboven beschreven, verbreedt de bevoegdheden van politiediensten om migranten te arresteren, hun accommodaties en die van hun familieleden te doorzoeken. Verschillende organisaties klagen aan dat de wet onmenselijk en onwettig is en erkennen dat dit een ernstige bedreiging vormt voor de persoonlijke veiligheid van asielzoekers:

“In January, 2024, Germany’s centre-left Government tightened asylum policies to facilitate deportations. The new law entails different measures, including longer detention periods and more possibilities for authorities to search the accommodations of asylum seekers and their families. Civil society actors deem the new law inhumane and unlawful and have identified it as a severe threat to asylum seekers’ rights to personal safety and access to health care.”¹¹

Daarnaast verlengt de wet de mogelijke duurtijd van detentie die een deportatie voorafgaat en faciliteert de wet de communicatie tot deportatie, vanaf het moment dat een nieuwe asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.¹² Verschillende organisaties kaarten aan dat de wet een “achterdeur” voorziet voor de criminalisering van reddingsoperaties en dat ook de obstructie van reddingsoperaties wettelijk verankerd wordt. Het beleid wordt omschreven als een verschuiving in het discours naar rechts, waarin vluchtelingen systematisch tot zondebok worden gemaakt:

“Finally, the controversial ‘Repatriation Improvement Act’ (Gesetz zur Verbesserung der Rückführung) was adopted by the Bundestag (German parliament) on 18 January despite a signatory campaign by NGOs, including sea rescue NGO, SOS Humanity, with over 135,000 citizens and massive counter-demonstrations in multiple cities. The Act foresees an increase in the maximum length of pre-deportation custody from 10 to 28 days, authorizes residential searches to authorities without an obligation to give notice of deportation in some cases, as well as, obstruction to rescue activities. A loophole was found in the Act regarding the criminalisation of rescue operations. Initially, it did not include the phrase ‘by land’ in an attempt to criminalise civilian search and rescue. Following protests by civil society organisations, the phrase was included. However, two new legal opinions have warned that, although the proposed amendment would allow the rescue of adults without penalty, the rescue of unaccompanied minors in distress at sea could now become a criminal offence. SOS Humanity said that the German government: “broke their promises of the coalition agreement to not hinder civil search and rescue”, fearing the possibility of facing “up to 10 years in prison for their life-saving work”. Sarah Schneider from Medical Volunteers International, said: “The EU continues to close itself off and massively restrict access to human rights. The criminalisation of NGOs working for human rights is appalling! Health is a human right and must be made unconditionally available to all people, regardless of where they live or their status. We stand with all other affected organisations against this tightening of the law and demand the protection of humanitarian NGOs and full solidarity with all people on the move.” Additionally, ECRE member organisation PRO ASYL, which has been a long-term critic of the Act and which has raised strong concerns about its potential to cause serious infringements of fundamental rights, issued a press release on 17 January in which it appealed to democratic parties to “stop the shift in discourse to the right, in which refugees are systematically scapegoated.”¹³

4. Conclusie

Verzoeker dreigt moeilijkheden te ondervinden bij de toegang tot de materiële hulp waarop hij recht heeft in Duitsland in de zin van de richtlijn, de interpretatie daarvan door het Hof van Justitie, en de daaruit voortvloeiende verplichtingen van de lidstaten. Hij loopt in dit verband het risico om bij terugkeer te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, aangezien hij zonder onderdak zou kunnen komen te zitten en mogelijk op straat zou moeten slapen.

Overigens, de schrijnende opvangsituatie, in opvangcentra die kreunen onder overbevolking, een gebrek aan privacy en hygiëne, het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en tot sociale hulpverlening leiden tot een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest, omdat ze als gevolg hebben dat verzoeker een reëel risico loopt in een onmenselijke en/of vernederende situatie terecht te komen in geval van terugkeer naar Duitsland.

Bovendien onderbouwt de beschikbare informatie een toename van haatmisdrijven en racisme vanuit de Duitse bevolking. Deze wordt ondersteund door het huidig repressief beleid door de Duitse overheid, dat door verschillende mensenrechtenorganisaties aan de kaak wordt gesteld. Zij benadrukken dat het beleid een verschuiving naar rechts is, dat migranten systematisch tot zondebok maakt, en een gevaar vormt voor de veiligheid van migranten.

Omwille van al deze redenen, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4

van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2 van de Dublin III Verordening.
De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een mailbericht van 17 juli 2025, gericht aan DVZ, een mailbericht betreffende zijn nieuwe adres, een medisch dossier en documenten betreffende Eritrea (Verzoekschrift, bijlagen 4-7).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.6. De bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5, §4, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luiden als volgt:

"(...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

(...)"

3.3.7. Verzoeker meent in zijn middel dat de beslissing tot (gedwongen) terugleiding, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet deugdelijk werd gemotiveerd, maar hij weerlegt de pertinente vaststelling niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de termijn voor vrijwillig vertrek die voorzien was in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23 juni 2025, hetgeen het bestuur noopte tot een dwangmaatregel. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 24.06.2025, met een termijn van 10 dagen. Het op 17.07.2025 aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

3.3.9. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de beslissing om hem zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden onwettig zou zijn. Voor zover nodig brengt de Raad in herinnering dat hij niet bevoegd is om de beslissing tot vrijheidsberoving te beoordelen.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat hem een aanklappend begeleidingstraject werd ontzegd, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van de artikelen 74/22 tot 74/28 van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen werd gesteld:

“De verwerende partij wenst vooreerst te antwoorden door te verwijzen naar een arrest van 17.10.2025 met nr. 334.595 waarin de RvV oordeelde als volgt:

‘3.4.4 De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag waarop zij gebaseerd is en waarvan de paragrafen twee en drie als volgt luiden:

(...)

Verzoekende partij betwist noch weerlegt de pertinente vaststelling dat zij “de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet [heeft] nageleefd”, waardoor zij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister niet kon overgaan tot de vaststelling dat de termijn voor vrijwillig vertrek niet wordt toegestaan en dat het, voor het waarborgen van de effectieve overdracht, noodzakelijk wordt geacht om haar zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.’

De RvV oordeelde aldus eerder in een andere, gelijkaardige zaak dat er op pertinente wijze werd beslist om een vreemdeling terug te leiden naar de grens nadat werd vastgesteld dat aan eerdere overdrachtsmaatregel geen gevolg was gegeven.

Ook in casu heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan de bijlage 26quater 24.06.2025.

Meer zelfs, verzoeker heeft niet alleen geen gevolg gegeven aan de bijlage 26quater, maar hij heeft bovendien de autoriteiten trachten te misleiden door een verkeerde identiteit op te geven. Dat wordt niet betwist door verzoeker.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

Artikel 1 § 2, 10° van de Vreemdelingenwet voorziet in volgende bepaling:

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval : 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden : (...)a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

Het risico op onderduiken is gebaseerd op verschillende objectieve wettelijke criteria.

Dat verzoeker een vast adres heeft dan wel naar eigen zeggen medewerking zou verlenen cfr. Artikel 74/22 Vw., doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk. Er is immers een geobjectiveerd risico op onderduiken aanwezig in hoofde van verzoeker. De bestreden beslissing is geen verlenging van de Dublintransfer omdat

verzoeker al ondergedoken is. De bestreden beslissing is een gedwongen verwijderingsmaatregel gebaseerd op het feit dat er een risico op onderduiken is.

De verzoekende partij stelt in dit opzicht dat zij een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 26quater. Voor zoveel als nodig wordt opgemerkt dat het louter instellen van een beroep bij de Raad geen schorsende werking heeft. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221).

Het feit dat verzoekende partij een procedure heeft opgestart tegen de bijlage 26quater betekent niet dat er onterecht een risico op onderduiken werd weerhouden in hoofde van verzoeker.

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gerechtvaardigd.”

Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk zou hebben meegewerkt aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit of dat hij concrete plannen zou hebben om zich op vrijwillige wijze naar Duitsland te begeven. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat het kennelijk onredelijk zou zijn om over te gaan tot een gedwongen terugleiding naar de grens bijna vijf maanden na het nemen van het overdrachtsbesluit.

3.3.10. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat hem een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bedoeld in artikel 27.1 van de Verordening 604/2013/EU en/of artikel 47 van het Handvest zou zijn ontzegd. Door toedoen van de indiening van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, beschikt verzoeker namelijk over een schorsende beroepsmogelijkheid tegen het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). Verzoeker heeft dit rechtsmiddel trouwens aangewend, zodat hij belang ontbeert bij zijn kritiek. Hij heeft dus een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen aanwenden tegen het overdrachtsbesluit.

3.3.11. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013/EU en van de hoorplicht, kan worden verwezen naar hetgeen hieromtrent in het verwerpingsarrest van 13 november 2025 met betrekking tot de bijlage 26quater werd gesteld (RvV 13 november 2025, nr. 335 959):

“2.2.2.6. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij niet zou zijn gehoord, kan hij zeker niet worden bijgetreden. In het kader van de zogeheten Dublin-procedure werd hij op 2 juni 2025 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en kreeg hij de mogelijkheid om eventuele bezwaren te uiten ten aanzien van een overdracht aan Duitsland.

2.2.2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land

van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die

wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval

betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Duitsland.

2.2.2.8. Verzoeker houdt in zijn middel een uitgebreide theoretische uiteenzetting, waarbij hij onder andere ingaat op de rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel en de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C.K., H.F. en A.S. tegen Slovenië, waarna hij concludeert dat deze rechtspraak zich verzet tegen een transfer naar Bulgarije, die te dezen niet aan de orde is. Verder merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op zijn individuele profiel, niet kan voorhouden dat er toepassing dient te worden gemaakt van de rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel aangezien deze betrekking heeft op de garanties inzake opvang van een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen EHRM, 4 november 2014 (GK), Tarakhel t. Zwitserland, nr. 29217/12), terwijl verzoeker een alleenstaande man is.

2.2.2.9. Vervolgens bespreekt verzoeker de landeninformatie zoals opgenomen in het rapport van L. RIEMER, L. RAU en R. SCHALAST 'Country Report Germany, 2024 update van 16 juni 2025, opgenomen in de Asylum Information Database (hierna: het AIDA-rapport), dat ook door de gemachtigde van de minister werd aangewend om de algemene situatie in Duitsland te beoordelen.

2.2.2.9.1. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister een zeer selectieve lezing van dit landenrapport, terwijl hijzelf op basis van lectuur van dit rapport van oordeel is dat het Duitse opvangsysteem kampt met systeemfouten omwille van de beperkte capaciteit van de in faciliteiten die voor de initiële opvang moeten zorgen en de levensomstandigheden aldaar, hetgeen wordt verergerd door de hoge instroom omwille van de conflicten in Oekraïne en Afghanistan.

2.2.2.9.2. Zoals de gemachtigde van de minister terecht stelt in de bestreden beslissing, blijkt uit het AIDA-rapport, in weerwil van verzoekers beweringen dat Dublin-terugkeerders in Duitsland geen noemenswaardige problemen kennen om toegang te krijgen tot de asielprocedure en de opvangfaciliteiten (AIDA-rapport, p. 81): "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany." De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing ten onrechte dat verzoeker reeds een negatieve beslissing ontvangen zou hebben in Duitsland, terwijl dit geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. Bijgevolg lijkt er voor verzoeker nagenoeg geen risico te bestaan dat hij na overdracht onmiddellijk administratief zal worden aangehouden. Uit het antwoord van de Duitse autoriteiten van 12 juni 2025 op het overnameverzoek, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat wordt gevraagd om verzoeker op gecontroleerde wijze aan de grens over te dragen in Raeren/Aken of via de luchthaven van München, Frankfurt of Berlijn en dit tijdig te melden zodat verzoeker kan worden toegewezen aan een initiële opvangfaciliteit, een zogeheten Erstaufnahmeeinrichtung.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen gevallen bekend zijn waarin verzoekers om internationale bescherming niet werden opgevangen wegens plaatsgebrek (AIDA-rapport, p. 175). In 2022 was er sprake van overbevolking van de initiële opvangcentra (Ibid., p. 176). Sederdien kennen sommige centra een hoge bezettingsgraad, maar deze vertoont recent een dalende trend omwille van het dalende aantal verzoeken om internationale bescherming in Duitsland. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het standpunt van verzoeker dat er in Duitsland met betrekking tot de opvang van asielzoekers of de asielprocedure sprake zou zijn van systeemfouten, niet worden gevolgd. Uit een grondige - niet selectieve - lectuur van de passage uit het AIDA-rapport over de opvangomstandigheden in Duitsland kan zeker niet worden geconcludeerd dat elke verzoeker om internationale bescherming in geval van overdracht aan Duitsland sowieso in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (Ibid., p. 175-181). Er bestaan namelijk aanzienlijke verschillen met betrekking tot de levensomstandigheden in de verschillende initiële opvangcentra. In sommige grootschalige opvangfaciliteiten zijn de leefomstandigheden zeker te bekritisieren, in het bijzonder wanneer de betrokkene een omwille van zijn profiel een bijzondere kwetsbaarheid vertoont (alleenstaande vrouw, minderjarige). Eén en ander hangt ook samen met bepaalde lokale gebreken in de opvangfaciliteiten of conjuncturele problemen die bezwaarlijk als systeemfout kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan dat hij als 34-jarige Dublin-terugkeerder, die hoogopgeleid is en zelf zijn reis van China naar Duitsland heeft gefinancierd, een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan wanneer hij na overdracht aan een initiële opvangfaciliteit zal worden toegewezen.

De Raad wijst erop dat verzoeker in het kader van zijn Dublin-interview de mogelijkheid kreeg zijn individuele situatie toe te lichten. Verzoeker uitte bezwaren tegen een overdracht aan Duitsland, maar reikte geen gegevens aan die betrekking hadden op de opvangfaciliteiten aldaar. Verzoeker gaf aan dat er in België vrijheid is, dat de behandeling van migranten goed is, dat je er kan studeren en werken. Hij wilde niet weg uit België omdat hij hier zou kunnen studeren en werken, gezien zijn studies (Dublin-interview, 2 juni 2025, aanvullende informatie). Uit het Dublin-interview blijkt niet dat er omwille van zijn ervaringen met de opvangfaciliteiten in Duitsland gefundeerde bezwaren werden geuit die een overdracht aan Duitsland in de weg zouden staan.

2.2.2.9.3. Vervolgens meent verzoeker dat er in Duitsland een gebrek is aan adequate gezondheidszorg. Nochtans blijkt uit het AIDA-rapport dat toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming gegarandeerd is en dat zij na 36 maanden toegang krijgen tot het standaardpakket aan sociale voordelen, waaronder toegang tot de gezondheidszorg, zoals Duitse onderdanen (AIDA-rapport, p. 191 en volgende). In zijn middel bespreekt verzoeker de kritiek op de beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg, die vooral individuen met psychische problemen treft, maar hij toont niet concreet aan dat hij nood zou hebben aan mentale gezondheidszorg.

Wat zijn persoonlijke gezondheidstoestand betreft, wijst verzoeker op zijn oorproblemen. Tijdens het Dublin-interview van 2 juni 2025 verklaarde verzoeker dat hij problemen had aan zijn trommelvlies, maar dit niet kon staven met documenten en hiervoor toen nog geen behandeling volgde (Dublin-interview, 2 juni 2025, aanvullende informatie). Ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Oudenaarde op 4 november 2025 maakte hij ook gewag van problemen aan zijn tanden.

Als bijlage bij onderhavig verzoekschrift, voegt verzoeker een 'medisch dossier'. Dit bevat een attest van dr. B. E. van 10 juni 2025 waarin deze oorpijn beschrijft. Voorts bevat dit een verslag van een radiologisch onderzoek van 26 juni 2025 waaruit een vermoeden blijkt van een trommelvliesperforatie. Tenslotte bevat dit 'dossier' een afspraakfiche bij de NKO-specialist op 22 augustus 2025 met bijhorend attest van Samusocial en bij de huisarts op 3 september 2025 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2.9.4. De Raad stipt aan dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering slechts in "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Uit de door verzoeker aangeleverde gegevens blijkt dat hij reeds enkele jaren kampt met oorpijn, die wellicht te wijten is aan een trommelvliesperforatie, maar er blijkt niet dat er actueel een bepaalde behandeling is voorzien voor deze problematiek. Op 7 november 2025 bevestigde de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Uit het AIDA-rapport kan worden opgemaakt dat verzoekers om internationale bescherming die pijn lijden toegang krijgen tot de nodige medische zorgen. Verzoeker toont niet aan dat hij lijdt aan een aandoening waarvoor een behandeling vereist is die omwille van de beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg in Duitsland aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.9.5. Verzoeker bespreekt in zijn middel ook het racisme en het geweld ten aanzien van migranten in Duitsland en de meer repressieve houding van de overheid. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat deze maatschappelijke weerstand tegen migranten in Duitsland en het politieke klimaat aldaar ertoe zou leiden dat hij in geval van overdracht een behandeling zal ondergaan die als 'onmenselijk' of 'vernederend' kan worden gekwalificeerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat door verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat een overdracht een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat er aanleiding bestaat om toepassing te maken van de discretionaire bepaling uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU en het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

2.2.2.10. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Verordening 604/2013/EU aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld toen bij het nemen van het overdachtsbesluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker kan evenmin voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord.”

3.3.12. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 van het EVRM, noch van de artikelen 4 en/of 47 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 3.2, en/of 27.1 van de Verordening 604/2013/EU of van de artikelen 51/5, §4, tweede en derde lid en de artikelen 74/22 tot 74/28 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat hij niet zou zijn gehoord. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 Vreemdelingenwet kan de schorsing van de tenuitvoerlegging namelijk alleen worden bevolen op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Volgens diezelfde bepaling is deze voorwaarde onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. In dat verband kan dienstig verwezen worden naar het hierboven uiteengezette middel dat voldoende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantoonde in het licht van de toepassing van artikel 3 EVRM, dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM een absoluut recht waarborgt en waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid EVRM, ongeacht de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt of de handelingen die verzoeker stelt.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstige nadeel is in casu dan ook vervuld aangezien verzoeker door een terugkeer naar Duitsland blootgesteld dreigt te worden aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, wat prima facie aangetoond werd in de uiteenzetting van de middelen.

Er kan eveneens verwezen worden naar rechtspraak van Uw Raad waarin het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als aangetoond werd beschouwd in het kader van een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen verwijderingsbeslissingen.

Bovendien is de onderhavige bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens van bijzondere aard. Zij heeft geen effect meer van zodra zij ten uitvoer is gebracht en elk beroep dat wordt ingesteld nadat deze beslissing ten uitvoer is gelegd, kan derhalve slechts als niet ontvankelijk worden beschouwd (Raad van State, arrest nr. 234.513 van 26 april 2016). Hieruit volgt dat alleen een beroep volgens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid de waarborgen biedt voor doeltreffendheid van de beroepsprocedure in overeenstemming met de waarborgen zoals vereist door artikel 47 van het Handvest en zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Tot slot vormt de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens eveneens de basis voor de huidige maatregel tot detentie op basis waarvan verzoekende partij in administratieve detentie opgesloten is. De schorsing en eventuele vernietiging van dergelijke maatregel heeft aldus tot gevolg dat verzoeker tot het grondgebied toegelaten dient te worden en geen imminent risico op terugdrijving en (indirect) refoulement in strijd met artikel 3 EVRM meer zou moeten vrezen.

Er kan verder verwezen worden naar het arrest RVV nr° 56203 van 17 januari 2011 waarin Uw Raad oordeelde dat, indien ieder redelijk denkend mens onmiddellijk ziet dat de verzoekende partij door de

*tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zou ondergaan een summiere uiteenzetting volstaat.
Bijgevolg is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldoende naar recht bewezen.
De uitvoering van de bestreden beslissing zou aldus een ernstig en niet te herstellen nadeel berokkenen aan verzoekende partij."*

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247), dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4.3. Verzoeker verbindt zijn nadeel in wezen aan de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de Duitse autoriteiten. Uit de bespreking van het enig middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er te dezen geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN